

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **L. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2019,
č. j. 053572/2019/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_082384/2015/KUSK/6,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2019, č. j. 053572/2019/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_082384/2015/KUSK/6, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 29. 4. 2015, č. j. OD/35112/15-kav, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Kolín (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 4. 2015, č. j. OD/35112/15-kav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce ve společném řízení uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče. Ve dnech 5. 12. 2014 a 11. 12. 2014 totiž mělo dojít ze strany řidiče předmětného vozidla k nerespektování dopravního značení dle § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.
2. Odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. 082384/2015/KUSK-DOP/ZAM (dále jen „první rozhodnutí o odvolání“). První rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 2. 3. 2017.
3. Žalobce podal proti prvnímu rozhodnutí o odvolání žalobu, na základě které zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2019, č. j. 46 A 89/2017-28 (dále jen „první rozsudek“), první rozhodnutí o odvolání zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Na základě prvního rozsudku žalovaný vydal dne 17. 4. 2019 další rozhodnutí, č. j. 053572/2019/KUSK/LPŽPR/ZAM (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým do textu výroku prvostupňového rozhodnutí doplnil odkaz na § 125g odst. 2 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 4. 2019.
5. Žalobce v obsáhlé žalobě ze dne 22. 6. 2019 uvedl řadu námitek proti napadenému rozhodnutí. Konkrétně zejména namítal, že skutek kladený za vinu řidiči vozidla nebyl právně kvalifikován. Sám žalobce jej kvalifikoval jako porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič nesmí *zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno*. Žalobce uvedl, že toto ustanovení řidič vozidla neporušil, neboť nebylo prokázáno, že by na vyhrazeném místě vozidlo stálo po dobu delší než tři minuty, ani že řidič vozidla nebyl tím, pro koho je místo vyhrazeno. Žalobce dále namítl nezákonnost výroku pro neuvedení správného popisu skutku a zkrácení jeho procesních práv, neboť městský úřad nekonal ve věci jednání a nevyslechl svědky. Žalobce dále namítl velký časový odstup od spáchání přestupku a z toho plynoucí snížení společenské nebezpečnosti jednání. Poukázal i na uložení sankce dle neexistujícího ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu.

6. Žalobce požadoval též anonymizaci svých údajů a údajů svého zástupce na webu Nejvyššího správního soudu i anonymizaci rozhodnutí ve věci. Dovolával se rovněž práva být zapomenut.
7. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a odkázal na první rozsudek, který odmítl obsahově totožné námitky žalobce. Navíc poukázal na to, že § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu v rozhodné době platil.
8. Žalobce dne 26. 2. 2020 vznesl námitku prekluze správního deliktu (nyní přestupku) ke dni 30. 4. 2016, tedy po uplynutí jednoho roku od vydání prvostupňového rozhodnutí. Poukázal při tom na protiústavnost druhé věty § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Bezmála jedenáct zbývajících stran třináctistránkového podání žalobce a jeho právní zástupce věnovali svému nesouhlasu s vyvěšením jejich osobních údajů na internet prostřednictvím Nejvyššího správního soudu. S poukazem na exhumaci ostatků Olivera Cormwela v roce 1661 např. uvedli, že *veřejná moc si pověsí co, koho a kam chce*.
9. Soud usnesením ze dne 28. 4. 2020, č. j. 44 A 41/2019-40, přerušil řízení s ohledem na to, že v jiné typově obdobné věci dospěl k názoru, že § 112 odst. 2 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky, jejíž aplikace v projednávané věci připadá v úvahu, je v rozporu s ústavním pořádkem, a podal v souladu s čl. 95 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) návrh na jeho zrušení.
10. Nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, byl zrušen § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19. Vyhlášením nálezu Ústavního soudu dne 16. 6. 2020 odpadl důvod pro přerušení řízení, a soud proto dle § 48 odst. 6 s. ř. s. výrokem I tohoto rozsudku vyslovil, že se v řízení pokračuje.

II. Splnění procesních podmínek

11. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

III. Posouzení věci soudem

12. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (vyhlášeno pod č. 2/1993 Sb.) se *trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější*. Toto ustanovení je třeba aplikovat i na řízení o přestupku, neboť to je nutno považovat za řízení, v němž se rozhoduje o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášeno pod č. 209/1992 Sb.).
13. V době vydání napadeného rozhodnutí upravoval účinný zákon o odpovědnosti za přestupky zánik odpovědnosti za přestupky v § 29 až § 32. Podle těchto ustanovení odpovědnost za přestupek zaniká mimo jiné uplynutím promlčecí doby, která činí u přestupků, za které zákon nestanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice by činila alespoň 100 000 Kč, jeden rok. O takový přestupek v dané věci jde, neboť zákon o silničním provozu v

§ 125c odst. 4 písm. f) ve spojení s § 125f odst. 3 stanoví, že pokuta za projednáváný přestupek se uloží v rozmezí od 1 500 do 2 500 Kč. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Dopustil-li se pachatel více přestupků, běží pro každý z nich promlčecí doba zvlášť. Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. Promlčecí doba se přerušuje mimo jiné vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději tři roky od jeho spáchání.

14. Při aplikaci pravidel podle zákona o odpovědnosti za přestupky by počala promlčecí doba u později spáchaného přestupku běžet 12. 12. 2014. Jelikož dne 29. 4. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, došlo k přerušení promlčecí doby a počala běžet nová roční promlčecí doba. Tato doba však uplynula před tím, než bylo napadené rozhodnutí vydáno; na tomto závěru nic nemění ani stavění lhůty po dobu soudního řízení, neboť první rozhodnutí o odvolání, proti kterému předchází žaloba žalobce směřovala, bylo vydáno až 20. 2. 2017 a roční doba tedy uplynula již předtím, než proběhlé soudní řízení vůbec mohlo být zahájeno. Podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán řízení usnesením zastaví, pokud odpovědnost za přestupek zanikla. Není tedy sporu o tom, že aplikace zákona o odpovědnosti za přestupky je pro žalobce příznivější, neboť vylučuje jeho uznání vinným i uložení správního trestu.
15. V době, kdy žalovaný rozhodoval, však aplikaci této novější a pro žalobce příznivější úpravy bránilo přechodné ustanovení v podobě § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které do zásahů Ústavního soudu znělo následovně: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
16. Nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, však bylo toto ustanovení zrušeno jako protiústavní (podrobně k důvodům viz oba odkazované nálezy). Byť k derogaci citovaného ustanovení došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, soud je k tomuto vývoji povinen přihlížet a nemůže ve věci aprobeovat aplikaci zákonného ustanovení, které bylo zrušeno pro rozpor s ústavním pořádkem, byť k tomuto zrušení došlo až po vydání napadeného rozhodnutí (blíže viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 4 Afs 29/2020-53, odst. 13-16).
17. Odpovědnost žalobce za přestupek tedy zanikla uplynutím promlčecí doby. Za dané situace tedy byl žalovaný (byť mu to pro existenci platného ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky v době jeho rozhodování nemohlo být známo) povinen namísto vydání napadeného rozhodnutí řízení zastavit. Jelikož tak neučinil, zatížil řízení před správním orgánem vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005 č. j. 3 As 57/2004-39).

IV. Závěr a náklady řízení

18. Žaloba je tedy důvodná a soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a spolu s ním zrušil i prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud dodává, že s ohledem na právní názor soudu, podle kterého bude na místě řízení zastavit, bylo již nadbytečné zabývat se dalšími vznesenými námitkami žalobce proti zrušovaným rozhodnutím. Soud se nezabýval ani námitkami zástupce žalobce vůči zveřejňování neanonymizovaných rozhodnutí správních soudů, neboť vůči projednávané věci nemají žádnou relevanci. Právní zástupce ve věcech, v nichž převzal zastoupení, uplatňuje tyto námitky pravidelně a toliko (a nutno dodat že zcela zbytečně) zahrnuje soudní řízení mimoběžnou nerelevantní problematikou.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to z důvodu zneužívající povahy procesní strategie žalobce, kterou soud považuje za okolnost zvláštního zřetele odůvodňující nepřiznání náhrady nákladů řízení (srov. přiměřeně např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2019, č. j. 44 A 39/2018-30, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. I. ÚS 2803/19).
20. Soud nepřehlédl jednoznačně účelovou taktiku, kdy žalobce zůstal v řízení před městským úřadem pasivní, vyjma toho, že prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti F. C., s.r.o., označil za řidiče vozidla nekontaktní osobu L. Y.. Tuto osobu zmocněnec účelově uváděl jako řidiče v celé řadě dalších správních řízení vedených s osobami, které zmocněnec zastupoval (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2019 č. j. 10 As 134/2018-44, odst. 10, ze dne 30. 11. 2018 č. j. 5 As 182/2016-31, bod 21, nebo ze dne 4. 7. 2018 č. j. 10 As 18/2018-60, odst. 14). Následně žalobce podal toliko blanketní odvolání a požádal o lhůtu k prostudování spisu a doplnění odvolání, které však nikdy nedoplnil, přestože k tomu měl více než dostatečný časový prostor. V podané žalobě pak zpochybňuje napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, přičemž část námitek (např. neprovedení výsledku svědků) již byla řešena v řízení o žalobě proti prvnímu rozhodnutí o odvolání a byla prvním rozsudkem shledána jako nedůvodná. Většinu námitek žalobce mohl vznést už v průběhu správního řízení. Společnost F. C., s.r.o., na jejíž zastupování navázal (obdobně jako v jiných věcech, kde vystupuje tato společnost) v řízení před soudem stávající zástupce žalobce, je obdobnými obstrukčními postupy, mj. s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti pro prekluzi, ve správním soudnictví známa. Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.) a nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt (přestupek) bez jeho věcného projednání. Zneužívání procesních oprávnění ze strany této společnosti a s ní spolupracujících osob dle soudu naplňuje důvod zvláštního zřetele, pro který je spravedlivé žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznat. Je to ostatně žalobce, kdo je zodpovědný za volbu svého zástupce a kdo je oprávněn k procesnímu postupu udělovat pokyny, a tak nelze dopad tohoto rozhodnutí i na jeho osobu považovat za nespravedlivý.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně